

Christian White

In het niets

A.W. Bruna Uitgevers

Melbourne, Australië

Nu

‘Vindt u het goed als ik bij u kom zitten?’ vroeg de vreemdeling. Hij was ergens in de veertig, een verlegen, knappe man met een Amerikaans accent. Hij droeg een gladde, natte parka en felgele gympen. De schoenen waren vast nieuw, want ze piepten als zijn voeten bewogen. Zonder een antwoord af te wachten ging hij bij mij aan tafel zitten en zei: ‘U bent toch Kimberly Leamy?’

Ik zat tussen twee lessen in, op Northampton Community TAFE, waar ik drie avonden per week fotografieles gaf. Normaal gesproken gonsde de cafetaria van de studenten, maar vanavond was het er griezelig, postapocalyptisch leeg. Het had al bijna zes dagen achtereen geregend, maar de dubbele ramen sloten het geluid buiten.

‘Zeg maar Kim,’ zei ik, en ik voelde me lichtelijk gefrustreerd. Mijn pauze was bijna afgelopen en ik had een beduidend exemplaar van Stephen Kings *Dodenwake* gevonden – het stond tegen een tafelpoot in de personeelskamer – dat ik aan het verslinden was. Ik was altijd al een fervent lezer geweest, ik las het liefst horrorverhalen. Mijn jongere zus, Amy, kon het niet uitstaan als ik drie boeken uit had in dezelfde hoeveelheid tijd die zij voor één nodig had. Het geheim van snel lezen is een saai leven, zei ik een keer tegen haar. Amy had een verloofde en een dochtertje van drie, ik had Stephen King.

‘Mijn naam is James Finn,’ zei de man. Hij legde een manilla map tussen ons op tafel en sloot even zijn ogen, als een olympische duiker die zich mentaal voorbereidt op de sprong.

‘Bent u docent of student?’ vroeg ik.

‘Eigenlijk geen van beiden.’

Hij opende de map, haalde er een foto van twintig bij vijftientwintig centimeter uit en schoof hem over de tafel. Zijn bewegingen hadden iets mechanisch. Elk gebaar was afgemeten en doelbewust.

Op de foto stond een klein meisje op een welig groen grasveld, met donkerblauwe ogen en een wilde bos donker haar. Ze glimlachte, maar het was een plichtmatige glimlach, alsof ze het beu was om gefotografeerd te worden.

‘Komt ze u bekend voor?’ vroeg hij.

‘Nee, ik geloof het niet. Moet dat dan?’

‘Zou u nog een keer willen kijken?’

Hij leunde in zijn stoel naar achteren en sloeg mijn reactie nauwlettend gade. Om hem een plezier te doen, keek ik nogmaals naar de foto. De blauwe ogen, het overbelichte gezicht, de glimlach die eigenlijk geen glimlach was. Misschien kwam ze me nu wel bekend voor. ‘Ik weet het niet. Sorry. Wie is ze?’

‘Ze heet Sammy Went. Deze foto is op haar verjaardag genomen. Drie dagen later was ze verdwenen.’

‘Verdwenen?’

‘Meegenomen uit haar huis in Manson, Kentucky. Zo uit haar slaapkamer op de eerste verdieping. De politie heeft geen bewijs van een indringer gevonden. Er waren geen getuigen, er was geen losgeldbriefje. Ze is gewoon verdwenen.’

‘Volgens mij moet u Edna hebben,’ zei ik. ‘Zij doceert criminologie en rechten. Ik ben maar een docente fotografie, Edna leeft echter voor dit soort *true crime*.’

‘Ik ben hier voor u,’ zei hij, en hij schraapte zijn keel voor hij vervolgde: ‘Sommige mensen dachten dat ze naar de bossen was afgedwaald en door een coyote of bergleeuw was gegre-

pen, maar hoe ver kan een tweejarig kind afdwalen? Het ligt het meest voor de hand dat Sammy ontvoerd is.

‘... Oké. Dus u bent een detective?’

‘Eigenlijk ben ik accountant.’ Hij ademde diep uit en ik rook de vleug kruizemunt in zijn adem. ‘Maar ik ben in Manson opgegroeid en ken de familie Went heel goed.’

Mijn les zou over vijf minuten beginnen, dus keek ik nadrukkelijk op mijn horloge. ‘Wat erg van dat meisje, maar ik ben bang dat ik naar mijn les moet. Natuurlijk wil ik graag helpen. Wat voor soort donatie had u in gedachten?’

‘Donatie?’

‘Bent u hier dan niet om geld in te zamelen voor de familie? Daar gaat het hier toch om?’

‘Ik hoof uw geld niet,’ zei hij koeltjes. Hij staaarde me met een gespannen, merkwaardige uitdrukking aan. ‘Ik ben hier omdat ik geloof dat u... met dit alles in verband staat.’

‘In verband met de ontvoering van een meisje van twee?’ Ik lachte. ‘U gaat me toch niet vertellen dat u helemaal uit de vs bent gekomen om me van kidnapping te beschuldigen?’

‘U begrijpt het verkeerd,’ zei hij. ‘Dit kleine meisje is op 3 april 1990 verdwenen. Ze wordt al achtentwintig jaar vermist. Ik denk niet dat u Sammy Went hebt ontvoerd. Ik denk dat u Sammy Went bént.’

Er zaten zeventien studenten in mijn fotografiekلاس, een mix van leeftijd, ras en geslacht. Aan de ene kant van het spectrum bevond zich Lucy Cho, kersvers van de middelbare school, die nog een hoody droeg met op de rug een embleem van het Mornington Secondary College. Aan het andere uiteinde zat Murray Palfrey, een vierenzeventigjarige gepensioneerde die de gewoonte had om zijn knokkels te laten kraken voordat hij zijn hand opstak.

Het was presentatieavond: studenten moesten voor de klas de foto’s laten zien die ze gedurende het semester hadden

genomen en erover vertellen. De meeste presentaties waren niet erg spannend. Technisch was het meestal wel in orde, een teken dat ik in elk geval íéts goed deed, maar de onderwerpen waren overwegend hetzelfde als die van de presentaties van het vorige semester, en ook van het semester daarvoor. Ik zag dezelfde graffiti op dezelfde bouwvallige bakstenen muur; dezelfde met ranken overwoekerde hut in Carlton Gardens; dezelfde donkere en spookachtige hemelwaterafvoerpijp waaruit smerig bruin water de rivier de Egan in sijpelde.

Het grootste deel van de les deed ik op de automatische piloot.

Ik was van streek na de ontmoeting met de Amerikaanse accountant, maar niet doordat ik geloofde wat hij had gezegd. Je kon een hoop van mijn moeder Carol Leamy zeggen – waaronder het feit dat ze al vier jaar dood was – maar ze was niet iemand die kinderen kidnapte. Je hoefde mijn moeder maar een minuut mee te maken om te weten dat ze niet eens kon liegen, laat staan dat ze een kind kon ontvoeren en het land uit kon smokkelen.

James Finn vergiste zich wat mij betrof, en ik wist eigenlijk wel zeker dat hij dat kleine meisje nooit zou vinden, maar hij had me een ongemakkelijke waarheid in herinnering gebracht: controle is een illusie. Sammy Wents ouders hadden dat door bittere ervaring geleerd doordat ze een kind hadden verloren. Ik had het ook door bittere ervaring geleerd, door de dood van mijn moeder. Dat was relatief gezien snel gegaan: ik was vierentwintig toen ze de diagnose kanker kreeg en zesentwintig toen ze eraan overleed.

In mijn ervaring reageren de meeste mensen op zoiets met de opmerking ‘Alles gebeurt met een reden’ of ‘De chaos gebeurt’. Er zijn natuurlijk variaties: ‘Gods wegen zijn ondoorgrondelijk’ en ‘Het leven is klote’. Voor mij gold het laatste. Mijn moeder heeft nooit gerookt en ook niet in een textielfa-

briek gewerkt. Ze at goed en deed aan lichaamsbeweging, en uiteindelijk maakte dat dus totaal nul verschil.

Ergo: controle is een illusie.

Ik besepte dat ik me al dagdromend een weg door de presentaties baande, dus ik sloeg een kop koude koffie achterover en probeerde bij de les te blijven.

Simon Daumier-Smith was aan de beurt om zijn werk te laten zien. Simon was een verlegen joch van begin twintig, dat wanneer hij praatte meestal naar zijn voeten staaarde. Als hij opkeek, draaide zijn luie oog achter zijn leesbril als een vis rond.

Hij was enige tijd onhandig bezig om een serie foto's op de schildersezal voor in de klas neer te zetten. De andere studenten begonnen rusteloos te worden, dus ik vroeg Simon om alvast over zijn foto's te beginnen terwijl hij die nog aan het rangschikken was.

'Eh, ja, natuurlijk, oké,' zei hij, terwijl hij met een van de foto's worstelde. Die wist aan zijn hand te ontsnappen en Simon joeg er over de vloer achteraan. 'Oké, ik weet dat het de bedoeling was dat we, eh, naar een nevenschikking zochten en, eh, nou ja, eigenlijk weet ik niet of ik wel goed heb begrepen wat dat is, of whatever.' Hij zette de laatste foto op de ezal en deed een stap achteruit zodat de klas ze kon zien. 'Ik denk dat je zou kunnen zeggen dat deze serie een nevenschikking tussen lelijkheid en schoonheid laat zien.'

Tot mijn volslagen verrassing bleek de fotoserie van Simon Daumier-Smith... adembenemend.

Er waren in totaal zes foto's, stuk voor stuk precies hetzelfde gekaderd. Hij moest de camera op een statief hebben gezet en om de paar uur een foto hebben genomen. De compositie was strak en simpel: een bed, een vrouw en haar kind. De vrouw was van Simons leeftijd, met een pokdalig, maar mooi gezicht. Het kind was een jaar of drie, met onnatuurlijk rode wangen en een ziek, gefronst voorhoofd.

‘Ik heb ze allemaal in één nacht genomen,’ legde Simon uit. ‘De vrouw is mijn vrouw, Joanie, en dat is onze kleine meid, Simone. Ze is trouwens niet naar mij genoemd. Veel mensen denken dat we haar naar mij hebben genoemd, maar Joanie had een oma die Simone heette.’

‘Vertel eens wat meer over de serie, Simon,’ zei ik.

‘Oké, eh, Simone was dus de hele nacht wakker vanwege een gierende hoest en ik denk dat ze zich behoorlijk druk maakte, dus toen is Joanie ’s nachts bij haar gaan liggen.’

Op de eerste foto lag de moeder als een lepeltje tegen haar kind aan. Op de tweede was het kleine meisje wakker en huilde, terwijl ze zich van haar moeder afduwde. Op de derde leek het alsof Simons vrouw er genoeg van had dat ze werd gefotografeerd. En zo ging de reeks door tot de zesde foto, waar zowel moeder als kind diep in slaap was.

‘Waar is de lelijkheid?’ vroeg ik.

‘Nou, eh, ziet u, op deze ligt de kleine Simone, ah, het jongere personage, te kwijlen. En wat je natuurlijk niet op de foto kunt zien, is dat op deze mijn vrouw als een idioot ligt te snurken.’

‘Ik zie geen lelijkheid,’ zei ik. ‘Ik zie iets... van alledag. Maar het is prachtig.’

Simon Daumier-Smith zou nooit een professioneel fotograaf worden. Dat wist ik bijna zeker. Maar met deze serie, simpel getiteld *Ziek meisje*, had hij iets oprechts, iets waarachtigs gecreëerd.

‘Gaat het wel, miss Leamy?’ vroeg hij.

‘Kim,’ bracht ik hem in herinnering. ‘En het gaat prima. Waarom vraag je dat?’

‘Nou, u, eh... U huilt.’

Het was na tien minuten toen ik door het mistroostige landschap van Coburg naar huis reed. De regen stroomde neer op het dak van de Subaru. Tien minuten later was ik thuis, had ik

geparkeerd en haastte ik me door de regen naar mijn appartementengebouw, terwijl ik mijn tas bij wijze van paraplu boven mijn hoofd hield.

Op de overloop van de derde verdieping hing een zware lucht van knoflook en specerijen, de merkwaardig vertrouwde geur van burens die ik nog nooit echt had ontmoet. Toen ik naar mijn deur liep, stak Georgia Evvie van de overkant van de hal haar hoofd naar buiten.

‘Kimberly, ik dacht al dat jij het was.’ Ze was een mollige vrouw van begin zestig met bloeddoorlopen, waterige ogen. ‘Heavy Evvie’, zoals ik haar een keer door een buurvrouw achter haar rug om heb horen noemen. ‘Ik hoorde het liftbelletje, keek op mijn horloge en dacht: wie anders zou nou rond middernacht thuiskomen?’

Het was halfelf.

‘Sorry, mevrouw Evvie. Heb ik u wakker gemaakt?’

‘Nee, nee. Ik ben een nachtuil. Natuurlijk ligt Bill tegen negeven in bed, dus misschien heeft hij er iets van gemerkt, maar hij heeft er niets van gezegd.’ Ze wuifde afwerend met haar hand. ‘En als hij dat wel had gedaan, zou ik hem eraan herinnerd hebben dat je nog jong bent. Jonge mensen komen tegenwoordig laat thuis, zelfs op doordeweekse avonden, kennelijk.’

‘Uh huh.’

Niemand had Georgia’s echtgenoot ooit daadwerkelijk gezien en er was weinig bewijs dat hij ook echt bestond. Natuurlijk, het kon zijn dat hij gewoon onder al Georgia’s rommel begraven lag. Ik had zo nu en dan wel een glimp opgevangen van haar appartement als ze aan haar deur stond, en daardoor wist ik dat er in nummer 3E rijen wiebelende stapels rommel stonden: boeken, rekeningen, dossiermappen en propvolle dozen. Het enige raam dat ik vanuit de hal kon zien was met krantenpapier bedekt en hoewel ik er nooit echt een heb gezien, wist ik zeker dat er in al die chaos een paar aluhoedjes rondzwierven.

‘Nou, nu je toch nog wakker bent...’ begon ze. Georgia stond op het punt zichzelf uit te nodigen voor een slaapmutsje. Het enige wat ik wilde was de kachel hoger zetten, me met Stephen King op de sofa nestelen en luisteren naar de vertrouwde, voorspelbare geluiden in mijn appartement: de brommende koelkast, de fluisterende centrale verwarming, het zachte zoemen van mijn laptopoplader. ‘... wat dacht je van een slaapmutsje?’

Zuchtend zei ik: ‘Natuurlijk.’ Sinds de dood van mijn moeder kon ik nagenoeg onmogelijk nee zeggen tegen een eenzame vrouw.

Mijn tweekamerappartement was schaars gemeubileerd, waardoor het een heel ruime indruk maakte. Zelfs Heavy Evvie leek klein toen ze in de groene leunstoel naast de beregende ramen van de woonkamer ging zitten, terwijl ze pluusjes van haar trainingspak plukte en die op mijn hardhouten vloer liet vallen.

Ik haalde een fles wijn uit de keuken en zette glazen neer. Het mooie van Georgia's aanwezigheid was dat ik nu niet alleen hoefde te drinken.

‘Wat denk jij dat ze verderop in de gang aan het brouwen zijn, Kim?’ vroeg ze.

‘Wie?’

‘Wie denk je? Op 3C. Ik hoor ze de godganse dag babbelen, in het Irakees of zo.’

‘O. 3C. Het ruikt naar een of andere curry.’ Mijn maag knorde. Ik had in de keuken gekeken of er iets te eten was, maar had alleen maar kruiden gevonden. Ik zou het met wijn moeten doen.

‘Ik heb het niet over hun avondeten.’ Ze ging fluisteren: ‘Ik heb het over hun plán.’

Georgia was ervan overtuigd dat de bewoners van 3C terroristen waren, en wel om twee redenen: ze kwamen uit het Midden-Oosten en op hun brievenbus stond de naam Mo-

hammed. Ik had haar verschillende keren uitgelegd dat niet alle mensen met een lichtbruine huid terroristen waren, en los daarvan betwijfelde ik of het Australische Coburg hoog scoorde op de doelwittenlijst van wie dan ook. Maar elke keer schudde Georgia slechts ernstig haar hoofd en zei: 'Let maar op.'

'Waarom ben je eigenlijk zo laat thuis, Kim? Je bent zeker uit geweest.'

'Ik werk 's avonds, mevrouw Evvie. Dat weet u wel.'

Ze nipte van haar wijn en trok haar neus op bij de smaak. 'Ik weet niet hoe jullie jongelui dat doen. Al die uren buiten de deur om Joost mag weten wat te doen.'

Ik dronk mijn glas snel leeg en schonk er nog een in, terwijl ik mezelf eraan herinnerde om deze keer langzamere, bedachtzamere slokjes te nemen. Ik wilde alleen maar in een aangename, doezelige roes komen zodat ik gemakkelijker in slaap zou vallen.

'Maar vanavond is er iets raars gebeurd, mevrouw Evvie,' zei ik. 'Ik werd op mijn werk door een man aangesproken.'

'Eindelijk,' zei ze, terwijl ze zichzelf nog wat wijn inschonk. 'Dat wordt eens tijd, Kim. Een vrouw heeft niet lang de tijd om een man te strikken. Tussen haar vijftiende en vijfentwintigste. Meer krijg je niet. Ik was zeventien toen ik Bill ontmoette en achttien toen ik met hem trouwde.'

Georgia vond een afstandsbediening die tussen de groene kussens van de leunstoel was weggestopt en zette de televisie aan. Aluhoedjes en hier en daar wat racisme daargelaten, wilde mevrouw Evvie eigenlijk alleen maar een beetje gezelschap.

Ik vlijde me op de bank naast haar en klapte mijn laptop open, terwijl zij met het geluid vol aan langs de zenders zapte.

Ik was van plan geweest om zomaar wat op internet te browsen, misschien een middelbareschoolvriendin te stalken

of mijn mailbox op te schonen, maar mijn nieuwsgierigheid won het algaauw. Toen ik een nieuw tabblad opende en *Sammy Went + Manson, Kentucky* intoetste was het alsof mijn vingers zich op eigen houtje bewogen. Het deed me denken aan de mechanische bewegingen waarmee James Finn zijn manilla map heen en weer had geschoven.

De eerste link bracht me naar een oud, gearchiveerd krantenartikel van 7 april 1990. Het artikel was elektronisch ingescand, met kreukels en inktvlekken en al. Op sommige plaatsen vloeiden de woorden in elkaar over, waardoor ik het gevoel kreeg dat ik een ouderwetse onderzoeker was die een microfilm doorneemt.

POLITIEOPSPORING VERMIST MEISJE

De zoektocht naar een tweejarig meisje dat in de omgeving van Manson vermist raakte, is vrijdag met vrijwilligers en ordehandhavers hervat.

Sammy Went uit Manson verdween op dinsdagmiddag uit haar huis en is niet gevonden, ondanks het feit dat de stad en zijn omgeving zijn uitgekamd.

‘We hebben er vertrouwen in dat we Sammy vinden en haar veilig thuisbrengen,’ zei sheriff Chester Ellis uit Manson. ‘We gaan er momenteel van uit dat dit een zoek- en reddingsoperatie is.’

De politie gelooft niet dat er bij de verdwijning van het meisje kwade opzet in het spel is, maar wil hier niet verder op ingaan.

Honderden inwoners uit Manson hebben vrijdag de uitgestrekte bossen rondom het huis van het gezin Went doorzocht.

Karen Peady, een vrijwilligster die ook meezoekt en al lang in Manson woont, is er helemaal niet gerust op: ‘De nachten zijn koud en er zijn veel wilde dieren in de omgeving, maar het bangst ben ik voor het idee dat ze door een man is meegenomen. Het is verleidelijk te denken dat het kwaad van het moderne Amerika ons hier in Manson nog niet heeft bereikt, maar er zijn een hoop zieke mensen in deze wereld, zelfs in een stadje als het onze.’

Sammy is het laatst gezien in een geel T-shirt met lange mouwen en een blauwe pyjamabroek. De politie vraagt om met alle informatie te komen die bij het onderzoek kan helpen.

Bij het artikel was dezelfde foto afgedrukt die James Finn me had laten zien, alleen was deze in zwart-wit. Sammy's donkerblauwe ogen leken zwart, haar overbelichte gezicht was hard wit en haar gelaatstrekken waren amper te onderscheiden.

Na nog wat zoeken op internet stuitte ik op een foto van Jack en Molly Went, Sammy's ouders. De foto was genomen in de dagen vlak na Sammy's verdwijning, ze stonden op de trap voor het politiebureau van Manson.

Ze zagen er wanhopig vermoeid uit, gespannen gezichten, angst in hun ogen gegrift. Vooral Molly Went zag eruit alsof ze voorgoed beschadigd was, alsof haar geest was verdwenen uit haar lichaam, dat op de automatische piloot draaide. Haar mond was zo scheefgetrokken dat ze wel gestoord leek.

Ik bestudeerde haar gelaatstrekken op het scherm en vergeleek Molly Wents gezicht met dat van mij. We hadden allebei dezelfde lange, hoekige neus en hangende oogleden. Zij leek veel korter dan ik, maar Jack Went was zo te zien een stuk langer dan één meter tachtig. Hoe beter ik keek, hoe meer ik mezelf terugzag in hen beiden: Jack Wents smalle, bleke oren, Molly Wents postuur, Jacks brede schouders, Molly's puntige kin. Een beetje DNA uit kolom A en een beetje uit kolom B.

Natuurlijk betekende dat niets. Zo voel ik me ook als ik een horoscoop lees: ze zitten zo in elkaar dat de lezer eruit kan halen wat hij wil.

Wil ik mezelf soms terugzien in Jack en Molly Went? vroeg ik me af. De vraag verraste me en al gauw ging er nog meer door mijn gedachten heen. Waren Sammy's ogen niet net zo donkerblauw als die van mij, en zouden die mollige beentjes van haar niet veranderd kunnen zijn in lange, magere benen

zoals die van mij? En stel dat Sammy nu nog leefde, zou ze dan ongeveer net zo oud zijn als ik?

Zaten Jack en Molly Went nog altijd op antwoorden te wachten? Werden ze bij een telefoontje of klop op de deur vervuld van hoop, doodsangst of een bittere mengeling van beide? Zagen ze Sammy's gezicht in dat van iedere vrouw die ze op straat passeerden of hadden ze een manier gevonden om door te leven?

De grootste vraag van allemaal sneed als een glasscherf door mijn bewustzijn: zou Carol Leamy, een vrouw met een achtergrond in het sociaal werk, die het grootste deel van haar arbeidzame leven had gewerkt op de afdeling Personeelszaken van een bedrijf dat schilderijhaken maakte en verkocht, werkelijk, oprecht, ooit in staat zijn om...

Ik weerhield me ervan verder te gaan. De implicaties waren te groot en, eerlijk gezegd, te absurd.

Ik keek op van mijn laptop toen ik zwaar hoorde snurken. Georgia was in de groene leunstoel in slaap gevallen, haar glas wijn balanceerde hachelijk tussen duim en wijsvinger. Ik pakte het glas, deed de televisie uit en legde een donzige rode sprei over haar benen. Van vorige keren wist ik dat ze een paar uur zou slapen. Dan zou ze rond drie uur 's nachts wakker worden om naar het toilet te gaan, om daarna waggelend de hal weer over te steken.

Ik liet Georgia zo zitten, sloop mijn slaapkamer in en ging naar bed. Toen ik in slaap viel, droomde ik van een lange man die zich verstopte in de schaduwen. De schaduwman was voor mijn slaapkamerraam opgedoken en reikte met onmogelijk lange armen naar binnen. Hij droeg me weg, over een lang, smal zandpad met aan weerskanten hoge bomen.

Manson, Kentucky

Toen

Op dinsdag 3 april 1990 leegde Jack Went zijn blaas in de badkamer boven. Zijn vrouw stond een meter bij hem vandaan onder de douche. Het had iets toepasselijks om door het matglas naar haar te kijken. De vage gedaante van de vrouw die hij ooit kende. Dat klopte wel min of meer.

Molly draaide de kraan dicht, maar bleef achter het douchescherm staan. 'Ben je bijna klaar, Jack?'

'Bijna.' Hij waste zijn handen. 'Je hoeft je daar niet te verstoppen, hoor. Er is heus niets aan je wat ik nog niet eerder heb gezien.'

'Maakt niet uit. Ik wacht wel.' Ze bleef met gebogen schouders achter het scherm staan. Haar postuur deed Jack denken aan iets uit zijn boeken over de Tweede Wereldoorlog, een overlevende van de Holocaust wier geest gebroken was, of een eenvoudig dorpsmeisje dat op een veld met lijken stond.

De kleren die ze die dag zou aantrekken hingen aan de achterkant van de badkamerdeur: een pastelroze sweater met lange mouwen en een zware denimrok die tot een paar centimeter boven haar enkels viel. Pinksterkerkchic.

Ooit, voordat Sammy was geboren, was Molly temperamentvol en aanraakbaar geweest, maar de laatste tijd leek ze te slinken. Ze spookte door de gangen van hun huis in plaats van dat ze erin woonde. In dat opzicht was ze een opmerkelijke vrouw: hun familiedrugstore liep zo goed dat zij niet

hoefde te werken, ze had drie prachtige kinderen en vond steun in haar geloof, en nog wist ze iets te vinden om verdrietig over te zijn.

Molly opende het douchescherm op een kier en gluurde naar buiten. Haar schouders zaten onder het kippenveld. ‘Schiet een beetje op, ja. Ik bevries zowat.’

‘Ik ga al, ik ga al,’ zei hij terwijl hij de gang in stapte en de deur achter zich dichtdeed.

Beneden trof hij twee van zijn kinderen voor de televisie aan, ze gingen helemaal op in een aflevering van *Teenage Mutant Ninja Turtles*. Geen van hen zei goedemorgen. Zijn mollige negenjarige zoon was aan het herstellen van een verkoudheid. Hij zat met een doos tissues onder een wollen deken met grote ogen en openhangende mond naar het scherm te kijken.

‘Voel je je al wat beter, knul?’ vroeg Jack terwijl hij de rug van zijn hand tegen Stu’s voorhoofd legde. Stu gaf geen antwoord. Hij was in de ban van de Turtles.

Sammy, het engeltje van twee, zat ook te kijken, maar ze leek net zoveel belangstelling te hebben voor haar grote broer. Haar ogen schoten van de tekenfilm naar Stu’s gezicht. Als Michelangelo een grap maakte en Stu lachte, deed zij hem na; ze aapte niet alleen zijn lach na, maar ook het ritme. Toen Shredder een of ander snood plan ten uitvoer legde, stakte Stu’s adem, en die van Sammy stakte ook.

Jack wilde dit paradijselijke huiselijke tafereeltje waarop hij was gestuit niet verstoren en trok zich zachtjes uit de kamer terug.

Zijn oudste dochter, Emma, zat aan het keukenbuffet cornflakes te eten, met één arm als een wal om haar kom, zoals gevangenen zouden eten, zo stelde hij zich voor.

Zou ze dit huis echt zo zien? vroeg hij zich af. Een straf die ze moet uitzitten? Soms voelde het voor Jack net zo.

‘Goedemorgen, liefje,’ zei hij terwijl hij koffie ging zetten.

‘Coach Harris was gisteren in de winkel. Hij zegt dat je alwéér ongesteld was en je dus niet met gym mee kon doen. Moet ik wat naproxen voor je meenemen?’

Emma gromde. ‘Ik weet niet waarom twee volwassen mannen het zo nodig over mijn menstruatie moeten hebben.’

‘Is het inmiddels niet een soort cliché om je menstruatie als smoes te gebruiken om niet te hoeven gymmen?’

‘Het is niet cliché, pap, het is een klassieker. Bovendien, coach Harris is een engerd. We moeten altijd touwklimmen zodat hij ons kan begluren. O ja, trouwens, je moet dit tekenen.’

Ze dook in haar rugzak, haalde er een toestemmingsbriefje uit en gaf dat aan Jack.

‘Geeft toestemming om deel te nemen aan de studie natuurkunde en evolutie,’ las hij voor. ‘Heb je tegenwoordig toestemming van je ouders nodig om les te mogen volgen?’

‘Wel als de helft van de leerlingen van die fucking fundi’s zijn.’

Hij ging zachter praten. ‘Heeft je moeder dit gezien?’

‘Nee.’

Hij haalde een pen uit zijn borstzak en tekende vlug het toestemmingsbriefje. ‘Laten we dat dan maar zo houden. En laat ze niet horen dat je het f-woord bezigt.’

‘Fucking?’

‘Fundi.’

Hoewel Jack en Molly beiden technisch gesproken lid waren van de Church of the Light Within – Molly door bekering en Jack door geboorte – hechte Molly daar veel zwaarder aan dan hij. Ze ging naar alle drie de diensten in de week. Dat kwam vaak voor bij leden die het geloof later in hun leven hadden gevonden: meestal voelden zij al een leegte die moest worden gevuld.

Jack was als tiener al van de Light Within afgedwaald en na de geboorte van Emma had hij nooit meer een voet in de kerk

gezet. Het was een kwestie van veiligheid, zo voerde hij als reden aan: zoals in veel orthodoxe pinkstergemeenten maakten giftige slangen deel uit van de Light Within-eredienst en de gemeenteleden namen verschillende soorten gif in; niet bepaald een gezonde omgeving voor kinderen. Dus was hij als babysit thuisgebleven en had Molly haar gang laten gaan. Hij noemde zichzelf nog wel een Light Within'er om te zorgen dat Molly niet bij hem weg zou gaan en zijn ouders hem niet zouden onterven – hoewel hij op sommige momenten die beide mogelijkheden niet eens zo'n slecht idee vond – maar in werkelijkheid was hij zijn geloof al lang geleden kwijtgeraakt.

Molly liep de trap af terwijl ze haar pastelroze sweater aantrok. 'Goedemorgen, Em.'

Emma gromde wat terug.

'Coach Harris heeft je vader verteld dat je je menstruatie als smoes gebruikt om niet te hoeven gymmen. Klopt dat?'

'Pa heeft me al de les gelezen, dus rustig maar.'

'Nou, ik hoop dat hij tegen je heeft gezegd dat liegen een zonde is en dat je opleiding op dit moment het belangrijkste is in je leven.'

'Jezus, daar gaan we weer.'

'Em.' Molly sloeg met haar vuist op het keukenbuffet. "'En elke boom kun je aan zijn vruchten kennen. Waar het hart vol van is, daar loopt de mond van over. Als je Zijn naam ijdel gebruikt...'"

"... onteer je het geloof," zei Emma, die vermoeid de zin op monotone toon afmaakte. "'Woorden getuigen van onze toewijding aan God en woorden geven weer wat we werkelijk zijn.'" Snap het. Bedankt.' Ze zette haar kom in de gootsteen. 'Ik moet ervandoor. Ik heb met Shelley afgesproken.'

Ze pakte haar rugzak, stommelde in haar vieze Chuck Taylor-gympen door de keuken en verdween de deur door.

'Een beetje steun was wel leuk geweest,' zei Molly tegen Jack.

'Ik vond dat je het prima hebt gedaan.' Hij sloeg een arm

om haar schouders en probeerde er niet op te letten dat ze verstijfde zodra hij haar aanraakte.

‘Ik maak me zorgen om haar, Jack.’

‘Ze is nog geen verloren ziel, hoor,’ zei hij. ‘Alleen een béét-je verloren. Weet je nog hoe jij op haar leeftijd was? Bovendien ben ik niet zo heel lang meer haar favoriet. Ik heb ergens gelezen dat als meisjes in de puberteit komen er iets in hun hersenen gebeurt waardoor ze opnieuw geprogrammeerd worden en een hekel gaan krijgen aan de geur van hun vader. Ze zeggen dat het met de evolutie te maken heeft. Om incest te voorkomen.’

Molly’s gezicht betrok. ‘Nog een reden om niet in de evolutie te geloven.’

Sammy trok aan een van Jacks broekspijpen. Ze was de keuken in gewaggeld en sleepte een gorillaknuffel achter zich aan. ‘Papa,’ zei ze. ‘Incest?’

Molly lachte. Het was fijn haar te horen lachen. ‘Succes daarmee. Ik moet bij Stu gaan kijken.’

Toen Molly de keuken uit was, hees Jack zijn kleine meid in zijn armen en trok haar dicht naar zijn gezicht. Door zijn snor en warme adem begon ze te giechelen en te draaien. Ze rook naar verse talkpoeder.

‘Incest?’ vroeg Sammy nogmaals.

‘Inséct,’ zei Jack. ‘Je weet wel, zoals mieren en kevers.’

Went Drugs, de familiezaak, was gevestigd op de hoek van Main Street en Barkley, midden in het winkelcentrum van Manson. Via de winkel kon je ook doorsteken van een groot parkeerterrein naar Main Street, wat veel voetgangers trok. Mensen werden altijd ziek en de zaken gingen altijd goed.

Toen Jack daar aankwam, stond Deborah Shoshlefski voor in de winkel achter de toonbank een bestelling voor een klant in te pakken. Deborah was de jongste en betrouwbaarste winkelmedewerker van Jack, een slonzig meisje met

ver uit elkaar staande ogen, waardoor het leek alsof ze altijd verbaasd was.

‘Goedemorgen, baas. Er ligt een hele lading recepten die klaargemaakt moeten worden. Ze zitten op uw prikker.’

‘Dank je wel, Debbie.’

Ze rolde met haar ogen, lachte en zei tegen haar klant: ‘Hij weet dat ik er een hekel aan heb als mensen me Debbie noemen, dus noemt hij me wanneer hij maar kan Debbie.’

Jack glimlachte beleefd naar de vrouw terwijl hij achter de toonbank glipte. Hij had amper tijd om zijn witte jas dicht te knopen of een knokige hand reikte over de toonbank en greep hem bij zijn onderarm.

‘Mijn gewrichten doen verschrikkelijk pijn, Jack,’ kraakte een oude stem. Graham Kasey had zijn hele leven in Manson gewoond en zelfs toen Jack nog een jongetje was, leek hij al oud. Door zijn loszittende kunstgebit praatte hij met het doodsgerochel van een oude man, zoals zijn opa in zijn laatste jaren aan de dag had gelegd. ‘Ik heb het gevoel dat mijn botten me straffen voor iets wat ik me niet kan herinneren. Niets van wat je in de schappen hebt liggen helpt, Jack. Je moet me iets sterkers geven dan die slappe hap.’ Hij stak een leeg pakje Pain-Away omhoog, een extra sterke tijgerbalsem voor oppervlakkige pijnstilling.

‘Ben je al bij een dokter geweest, Graham?’

‘Denk je dat ik helemaal naar Coleman ga rijden zodat dokter Arter me met een vodje papier naar hier kan terugsturen? Kom op, Jack. Ik weet dat je in huis hebt wat ik nodig heb.’

‘Ik ben geen drugsdealer. En wie zegt dat je helemaal naar Coleman moet rijden? Dokter Redmond woont hier in Manson.’

‘Redmond en ik kunnen niet samen door één deur.’

Jack knipoogde subtiel naar Deborah, die op haar beurt gnufte. Graham Kasey was van het soort dat liever met zijn oude, benzine slurpende Statesman dertig kilometer naar

Coleman reed dan een recept te halen bij dokter Redmond, die zwart was en vrouw bovendien.

‘Sorry, Graham. Ik schrijf geen recepten voor. Ik maak ze alleen klaar.’

De hele tijd dat ze hadden staan praten, had Graham Jacks arm niet losgelaten. Zijn vingers waren koud en knokig, ze deden Jack aan dode witte rupsen denken. ‘Weet je dan niet dat je oudere mensen respect moet tonen?’

‘Het is illegaal.’

‘O, illegaal, me reet. Ik weet hoe het werkt, Jack. Je kunt alles wat je daar achter dat toonbankje van je hebt voorschrijven. Dingen raken aan de lopende band kwijt. Ze raken vermist, worden door ratten opgeknaagd of zijn over de datum.’

‘En hoe weet jij dat?’

‘Nou, laten we maar zeggen dat het er hier niet zo verdomde strikt aan toeging toen Sandy de zaak nog runde.’

Bij het horen van zijn moeders naam voelde Jack een hete energie langs zijn nek opvlammen. Went Drugs ging twee jaar voordat Jack werd geboren open, waar het bord boven de deur – WENT DRUGS SINDE 1949 – hem dagelijks aan herinnerde. Hij was pas vier jaar van college toen hij de zaak had overgekocht, maar hij had nooit het gevoel gehad dat die helemaal van hem was.

Het hielp niet dat zijn moeder – ook apotheker en eigenlijk met pensioen – om de dag binnenwipte met het excuus dat ze een potje aspirine of een jumbopak toiletpapier nodig had, om vervolgens door de paden te dwalen en dingen te zeggen als: ‘O, waarom heb je de antihistamines nu hiér gezet?’ Een keer streek ze zelfs met haar wijsvinger langs de hoedenplank om die als een strenge Britse nanny op stof te controleren.

Graham zag misschien dat Jacks ogen iets te fel opvlamden, want hij bond in en liet Jacks arm ten slotte los. Op de plaats van zijn vingers zaten lichte plekken. ‘Ach, kan mij ’t ook schelen. Geef me nog maar zo’n portie van deze slappe hap.’

Er flitste een glimlach over Jacks gezicht en hij gaf Graham een klopje op de schouder. Hij had kunnen zweren dat hij stof zag opdwarrelen van de blazer van de ouwe gabber.

‘Je hebt de man gehoord, Debbie,’ zei Jack. ‘Een portie slappe hap voor meneer Kasey. Pak maar in.’

‘Komt eraan, baas.’

Jack keerde naar zijn kantoortje terug om wat recepten klaar te maken, maar kon zich niet echt ontspannen. Graham Kasey had een oude wond opengekrabd en nu was hij geïrriteerd.

Een volwassen man met mammieproblemen, dacht hij. Over clichés gesproken.

Het is niet cliché, hoorde hij zijn dochter zeggen. *Het is een klassieker.*

Jack probeerde zich op zijn werk te concentreren, maar toen hij het eerste recept van de prikker trok, scheurde hij het bijna in tweeën. Gelukkig waren de belangrijke delen nog steeds te lezen: *Andrea Albee, fluoxetine, onderhoudsdosis.*

Hij pakte een plastic bekertje, dwaalde langs de torenhoge pillenschappen achterin, kwam terug met Andrea Albees prozac en startte de lijvige computer op zijn bureau op. Die begon zoemend te zwoegen. Een paar minuten later verscheen er op een zwart scherm een groene directory. Hij vond fluoxetine in de database en drukte op de knop om de lijst bijwerkingen uit te printen voor op de zijkant van het potje.

De printer schudde en krijste toen de lijst tevoorschijn kwam. *Galbulten, rusteloosheid, rillingen, koorts, slaperigheid, onregelmatige hartslag, stuiptrekkingen, droge huid, droge mond.* Hoe verdrietig was deze Andrea Albee eigenlijk? Was het verdoven van haar hersenen – want dat was precies wat ze deed: in tegenstelling tot wat iedereen dacht gaf prozac je geen gelukkig of goéd gevoel – deze bijwerkingen waard?

Deborah stak haar hoofd in zijn kantoortje. ‘Telefoon voor u, baas. Wilt u hem hier aannemen?’

‘Dank je, Deborah.’

Ze sperde haar ogen nog verder open dan normaal. ‘U noemde me geen Debbie!’

Jack schonk haar dezelfde flitsende glimlach als die waarop hij Graham Kasey had getrakteerd en Deborah verbond het telefoontje door naar de telefoon op zijn bureau.

‘Met Jack Went.’

‘Hoi, Jack.’ Hij herkende de stem meteen. ‘Straks lunchen?’

Om twee uur ’s middags reed Jack de oostkant van het parkeerterrein van Lake Merri op en ging leunend staan wachten tegen zijn rode Buick Reatta-cabrio – een auto die Emma liefdevol zijn midlifecrisiswagen noemde. Het terrein lag voor de autoweg verstopt, achter een wilde rimboe van vijfhonderd meter. Het was bijna altijd leeg, zelfs in deze tijd van het jaar, wanneer mensen vanwege het voorjaarsweer weer naar het water toe trokken.

Travis Eckles arriveerde tien minuten later in de bestelbus van het schoonmaakbedrijf waarvoor hij werkte. Gekleed in een slobberige witte overall stapte hij uit en controleerde zijn verwaaide haar in de reflectie van de voorruit. Hij had een blauw oog, dat er akelig uitzag.

‘Hemel, wat is er met jou gebeurd?’ vroeg Jack.

Travis raakte de plek even aan en kromp ineen. ‘Het is niet zo erg als het lijkt.’

Jack nam Travis’ hoofd tussen zijn handen en onderzocht de verwonding. Er zat een dikke bult op zijn gezicht, waardoor hij er net zo schurkachtig uitzag als zijn oudere broer. ‘Doet het pijn? Wil je wat ibuprofen?’

Travis haalde zijn schouders op. ‘Nee hoor. Het gaat wel.’

‘Heeft Ava dat gedaan?’

Travis reageerde daar niet op, wat zo goed als een bevestiging was.

Ava Eckles was Travis’ moeder, een heetgebakerde dronkenlap die zo nu en dan behoorlijk losse handjes had. Als je

de geruchten mocht geloven, was ze bovendien met ongeveer de helft van de mannen van Manson het bed in gedoken.

Travis' vader was bemanningslid in de luchtmacht en bevond zich in een CH-53 Sea Stallion-helikopter toen die in 1983 crashte tijdens een dienstoefening voor de zuidoostkust van North Carolina. Iedereen aan boord kwam om.

Travis had nog een oudere broer – Patrick – maar die zat momenteel zijn tijd uit in de Greenwood-gevangenis wegens beschuldiging van zware mishandeling. Dan had hij nog een paar neven, een stelletje collegedrop-outs, drugsdealers en delinquenten.

Wat een familie, dacht Jack. Maar Travis deugde. Met zijn tweeëntwintig jaar was hij nog altijd jong genoeg om uit Manson weg te komen, en hoewel niemand zou beweren dat schoonmaken nou een droombaan was, had hij wel vast werk met een vast inkomen. Hij kon soms bot en ruw zijn, maar hij was ook vriendelijk en grappig. Er waren niet veel mensen die die kant van hem zagen.

Travis schoof de zijdeur van de bedrijfswagen open. De woorden CLINICAL CLEANING die in grote letters op de zijkant stonden veranderden in CL ING. Hij deed een stap opzij. 'Na jou.'

Jack keek uit over het meer. De groenblijvers aan de kant van Coleman bewogen toen er een stevige bries doorheen zwiepte, maar het water was roerloos en er was niemand. Ze waren alleen. Hij klom achter in de bus, gevolgd door Travis, die de deur achter hen dichtschoof. Het was warm binnen. Travis stroopte zijn overall tot aan zijn middel omlaag en Jack knoopte zijn broek los.